

A romantic couple is shown in a close embrace, smiling warmly at the camera. The man, in the foreground, has short brown hair and blue eyes, wearing a light purple button-down shirt. The woman, behind him, has long blonde hair and blue eyes, wearing a white top. They are standing in a field of cherry blossoms, with branches and white flowers framing the scene. The background is a soft, bright landscape under a clear sky.

***Liefde en
zegeningen***

Haicke de Meerkanne

Haicke de Meerkanne

Liefde en zegeningen

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-043-0
NUR 344

© 2016 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Haicke de Meerkanne

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De dialectwoorden in dit verhaal
worden verklaard in de woordenlijst
die achterin dit boek staat.

Hoofdstuk 1

Marieke en haar schoolvriendin Jantina zaten achter de boerderij op een bankje. Jantina kwam maar een enkele keer mee naar de boerderij. Ze maakten samen huiswerk. Het was een werkstuk waarbij ook getekend moest worden. Vol ijver maakten ze hun tekening en toen het klaar was vroeg Jantina: “Mag ik zien wat je gemaakt hebt?”

“Natuurlijk mag je het zien, ik wil de jouwe ook zien. Zullen we ze ruilen?”

“Ja, hier is de mijne,” zei Jantina. Ze schoof haar tekening naar Marieke toe terwijl ze die van Marieke naar haar toetrok. Ze keek en was stil.

“Wat ben je stil, vind je het niet mooi? Die van jou

vind ik wel mooi,” zei Marieke.

“Marieke, jouw tekening is zó mooi. Weet je nog dat ik eens tegen je zei dat je vertrouwen moest hebben? Als ik jouw tekening zie, ben ik helemaal verbaasd over zoveel moois. Toen jij je realiseerde dat je mank liep voelde dat alsof er een deur voor jou was dicht geslagen maar God heeft voor jou een andere deur geopend. Hij heeft je een prachtig talent gegeven, het talent om schitterend te kunnen tekenen.”

Marieke had zich nooit bedacht dat ze inderdaad heel mooi kon tekenen. Het was voor haar altijd een stukje troost geweest als ze haar tekenpapier en pennen pakte. Binnen een minuut was ze haar voet en het gepest vergeten.

Met haar verjaardag en met Sinterklaas, had ze daarna altijd tekenspullen gevraagd. En hoewel haar ouders weinig geld hadden voor veel cadeaus; ze had altijd wel iets gekregen. Haar ouders wisten hoe graag ze tekende.

Hoe ouder ze werd, hoe groter haar wens werd om later met tekenen haar geld te verdienen. Ze had echter geen idee of dat mogelijk was. Het zou wel makkelijk zijn, dan was ze niet afhankelijk van een man, van een huwelijk. Ze wist dat ze nooit met Thore zou kunnen trouwen en een andere man hoefde voor haar niet zo nodig. Als ze ooit zou trouwen, dan zou

ze dat meer doen voor haar ouders zodat die zich geen zorgen hoefde te maken om haar, als zij er niet meer waren.

Ze wist ook dat zij het tekenen moest perfectioneren en dat ze daarvoor op les moest. Maar dat kostte geld. Dat zou voorlopig nog een droom blijven, die lessen.

Marieke zat achter het huis en glimlachte. Wat had ze moeten lachen vanmiddag.

Toen Thore met die stadse dame de winkel binnenkwam, had ze ze beiden gegroet en gezegd: “Welkom in de kremerie.”

De dame had niets gezegd maar Thore had geantwoord: “Dank je, Marieke. Hoe gaat het met je?” Ze had op z’n Drents geantwoord: “’t Kun een stuk minder, Thore!”

De stadse dame had aan Thore gevraagd of het niet goed met haar, met Marieke, ging. Als dat zo was dan wilde ze weg. Ze wilde door een normaal persoon geholpen worden en niet door iemand die niet goed was en onverstaanbaar sprak. Thore had gelachen en gezegd: “Welnee, het gaat heel goed met haar, maar jij begrijpt nog niets van onze Drentse taal. Als je hier

een hele zomer geweest bent zul je wel een en ander daarvan leren.”

“Ik wil helemaal geen Drents leren. Ik spreek Nederlands en dat zal zo blijven. Verbeeld je, als ik weer in de stad ben, en ik vergis me, wat zullen de mensen wel niet zeggen?”

“Tja, dat zou een doodzonde zijn, nietwaar?” had Thore gezegd met ingehouden lach.

Marieke had haar gezicht in de plooi moeten houden, het had moeite gekost maar het was wel gelukt.

Ze was blij geweest toen de dame haar vroeg of ze borduurpakketten verkocht. Ze had bevestigend geantwoord en enige borduurpakketten van de plank gehaald.

“Juffrouw, u ziet dat we verschillende patronen hebben. Zoekt u maar uit.” Ze had het zonder lach kunnen zeggen.

“Marieke, ik vind dat je geen juffrouw tegen Hanna moet zeggen. Ze heet Hanna, dan weet je dat voor een volgende keer,” had Thore gezegd met zijn gezicht in de plooi.

Marieke had gezien dat het venijn zowat uit de ogen van de stadse dame had gespoten toen ze zei: “Thore, hoe durf je dat te zeggen! Ik heet Johanna en geen Hanna, en winkelpersoneel hoeft mijn naam niet te weten. Voor hen ben ik juffrouw van Zomeren.”

Marieke wist niet waar ze moest kijken toen Thore het uitproestte van het lachen.

“Weet je Hanna, we gaan hier nogal vriendschappelijk met elkaar om en al is Marieke’s vader maar een kleine boer en heeft hij daarom nog een winkel erbij, en al is mijn vader een herenboer op een Havezate, dat akkedeert goed, zoals we hier zeggen. En buiten dat, jij bent nog maar zestien jaar en dan ben je nog een kind. Marieke is veel ouder dan jij, ze mag je dus Hanna noemen.” Dat waren Thore’s woorden geweest.

Johanna had een kleur gekregen, had zich omgedraaid en was de winkel uitgelopen.

Thore had zijn schouders opgehaald, had Marieke gegroet en was weggegaan.

Dit was hetgeen waar Marieke nu om moest lachen.

Wat een portret! En wat had die een drukte! Alle meisjes uit de grote steden van het westen zullen toch niet zo zijn? Als dat zo was ging ze nooit naar daar.

Ze had pruimen geplukt en genoot nu van de sappige vruchten.

Eigenlijk wel zielig als een mens zo is ingesteld. Ze moest per se Johanna genoemd worden! Wat een babbelegoegies! Zij hield niet van dat soort praatjes en Thore ook niet. Hij zit er niet mee dat mijn vader

een kleine boer is met een kleine boerderij en dat zijn vader een Havezate heeft.

Ik hoop dat hij altijd zo blijft: zonder drukte. Het is een lieve jongen en ze had al gedroomd over een huwelijk met hem. Maar ze wist dat dat nooit zou kunnen gebeuren. Thore erfde later de Havezate en dan moest hij met een meisje van een andere rijke herenboer trouwen en niet met een meisje beneden zijn stand. Ze wist dat het uitgesloten was, een huwelijk met Thore. Er kwam nog bij dat zij mank liep. Het had natuurlijk helemaal geen aanzien als je een mooie japon aan had en dan mank liep. De vrouw van Thore moest elegant kunnen lopen zodat haar mooie kleding tot z'n recht kwam. En die kleding kwam niet tot z'n recht als ze mank liep. En al kon het niet, een huwelijk met Thore, erover dromen mocht ze wel.

Als ze later geopereerd werd aan haar voet en als ze dan normaal zou kunnen lopen, dan nóg zou Thore geen partij voor haar zijn. Zij was de dochter van een kleine boer.

Vroeger had ze heel wat tranen vergoten toen ze merkte dat ze niet normaal liep. Op school was ze ook vaak gepest daarom. Ook al omdat ze aangepaste schoenen had, die niet mooi waren.

Haar schoolvriendin Jantina was de enige die haar

getroost had. Vaak had ze gezegd dat alle kinderen jaloers op haar waren en dat ze daarom haar manke lopen hadden aangegrepen om haar te pesten. Marieke kon heel goed leren en haalde altijd heel hoge cijfers in alle vakken en daar waren de anderen jaloers op.

Jantina had ook gezegd dat ze tot Onze Lieve Heer moest bidden en vragen of haar voet in de loop van de jaren zou herstellen. Tot nu toe was dat niet gebeurd, hoewel ze soms dacht dat ze haar voet wat beter kon gebruiken.

“Heb vertrouwen, misschien komt het allemaal goed,” had Jantina gezegd.

En het kwam in zoverre goed, dat de dokter had gezegd dat een operatie mogelijk was. Het was echter beter als ze volgroeid zou zijn.

Inmiddels was ze wel volgroeid, maar was er het probleem dat ze nog niet gemist kon worden in de winkel van haar vader. Haar vader zwoegde op het land en haar moeder hielp mee terwijl ze ook nog de huishouding deed en de dieren verzorgde. Haar oudere zuster werkte op de Havezate als dienstmeid en zij, Marieke, zorgde voor de winkel. Het hele gezin werkte dus hard. Fenne, de jongste van het gezin, zat nog op school en kon dus niet hele dagen in de winkel helpen; ze deed dat wel zodra ze uit

school kwam. Als Fenne van school kwam zou zij voor de winkel zorgen en dán kon Marieke geopereerd worden.